

အမှတ်စဉ်-၁၅

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါစေ

မှတ်တမ်း

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၃ ခုနှစ်၊ ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်၊
နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၁၃)ရက်နေ့၊ မန္တလေးတိုင်း၊ မတ္တရာမြို့၊ သာသနာ့
ဇောတာရုံ ကျောင်းတိုက်အတွင်းဝယ် (၂၉)ကြိမ် မြောက် ဆင်ယင်
ကျင်းပပြုလုပ်အပ်သော မတ္တရာ၊ စဉ့်ကူး နှစ်မြို့နယ် ရွှေကျင်နိကာယ ဝိနယပါ
ဝိနည်းစာတော်ပြန်ပွဲ ဓမ္မသဘင် အခမ်းအနား၌ မတ္တရာမြို့ အမှတ်(၂)
ဘုရင့်နောင်ရပ်၊ ဓူဝံ အပေါင်ဆိုင် မိသားစု ၏ အမတဒါန ဓမ္မဒါန အဖြစ်ဖြင့်
ဒီကနေ့ည ဟောကြားမည့် တရား၏ အမည်မှာ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါစေ ဖြစ်ပါတယ်။

* * *

လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါစေ

"လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါစေ"တဲ့။ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေ လူ့ဘဝရထားကြတယ်။

ရခဲတဲ့လူ့ဘဝကို ရထားပြီး ဘာလုပ်ကြမလဲ။ လူတွေကပြောကြတယ်။ စီးပွား ဥစ္စာတွေ တိုးတက်လို့၊ ကျန်းမာလို့၊ ခေတ်အခြေ အနေ ကောင်းလို့ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြရလို့ရှိရင် လူဖြစ်ကျိုးနပ်လိုက်တာလို့ လူတွေက ပြောကြ တယ်။ တကယ် လူဖြစ်ကျိုးနပ်တယ်လို့ ပြောနိုင် သလား။ "မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော" လို့ ဗုဒ္ဓ ဟောကြားထားတဲ့ တရားတော်ကို ကြားဖူးနေတဲ့ မြန်မာလူမျိုးတိုင်းဟာ လူ့ဘဝရခဲတယ် ဆိုတာကို ကြားဖူးကြတယ်။

လူ့ဘဝရခဲတယ် ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တချို့ကလည်း သံသယဝင်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆိုရင် ဒီကနေ့ ကမ္ဘာ့လူဦးရေက တိုးနေတာ များတယ်။ တိုးနေတာများတော့ လူ့ဘဝရခဲတယ် ဆိုတာ ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားလို့ အတွေး ချော်ကြတယ်။ ကမ္ဘာ့လူဦးရေက ဒီကနေ့ သန်းပေါင်း (၆၀၀၀) ကျော်သွားပြီ။ သန်းပေါင်း (၆၀၀၀) ကျော်သွားလို့ သန်းပေါင်း (၁၀၀၀၀) လောက် ရောက်သွားရင် လူတွေဟာ ငတ်ကုန်လိမ့်မယ်လို့ ဒီလို တွက်တဲ့လူတွေကလည်း တွက်တယ်။

တွက်ရုံတင်မကဘူး တချို့နိုင်ငံတွေမှာ ဆိုလို့ ရှိရင် Family Plan ချပြီး သားသမီး လျော့ယူကြ တယ်။ တစ်ယောက်ပဲယူမယ်၊ နှစ်ယောက်ပဲယူမယ် ပေါ့။ အဲဒီ သဘောက ဘာကိုပြောနေတာတုန်း ဆိုရင် ကျန်တဲ့သတ္တဝါတွေ လူ့ဘဝလာခွင့်မပြုဘူးလို့ ဆိုတာနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဆိုးလိုက်တာနော်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ရခဲပါတယ်ဆိုလို့ လာချင်တဲ့ လူတောင်မှ မလာရအောင် စီမံကိန်းနဲ့ ပိတ်ဆို့ နေတာမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား။ လာချင်တဲ့လူတွေ လာပါစေ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အလွန်ရခဲပါတယ်လို့ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာက ဟောတယ်။

လူ့ဘဝဆိုတာ အလွန်ရခဲတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ

လူဦးရေတိုးတိုး တိရစ္ဆာန် ဦးရေနဲ့ နှိုင်းစာကြည့်မယ်ဆိုရင် တိုင်းတာလို့ မရလောက်အောင် ကွာခြားတယ်။

ကိုယ့်အိမ်မှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေနဲ့ကြည့်။ ဆိုပါစို့၊ ပုရွက်ဆိတ်တွင်းတစ်တွင်းမှာရှိတဲ့ ပုရွက်ဆိတ်ဦးရေနဲ့ လူဦးရေနဲ့ နှိုင်းစာကြည့်။ ပုရွက်ဆိတ်တွင်းမှာရှိတဲ့ ပုရွက်ဆိတ် အကောင် ဦးရေသည် (ဒါ တစ်တွင်းထဲကို ပြောတာနော်) ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့လူဦးရေထက် မများပေဘူးလား။

အေး၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေဟာ ဘယ်မှာ အနေများသလဲဆိုရင် အပါယ်ဘုံမှာ အနေများကြတယ်။ လူ့ဘဝ လာတယ်ဆိုတာ ခဏလေး အလည်လာသလိုပဲနော်။ ဒါကြောင့်မို့ "ပမတ္တဿ စ နာမ စတ္တာရော အပါယာ သကဂေဟသဒိသာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှာ မေ့မေ့ လျော့လျော့နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ အပါယ်(၄)ဘုံဟာ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ အလားတူတယ်တဲ့။ ဘယ်နေရာပဲ သွားသွား ပြန်လာရင် ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ နေကြတာ မို့လား။

အေး၊ မြတ်စွာဘုရားက ထိုထို သုတ္တန်တွေထဲမှာ ဟောထားတာရှိတယ်။ လူ့ဘဝက သေသွားပြီး လူပြန်ဖြစ်တဲ့လူ အင်မတန် နည်းပါးတယ်တဲ့။ လူ့ဘဝကသေပြီး အထက်နတ်ပြည်ရောက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း အင်မတန် နည်းပါးတယ်တဲ့။ များတာကတော့ လူ့ဘဝသေပြီး အပါယ် (၄)ဘုံ သွားတာက များတယ်တဲ့။

သန်းပေါင်း(၆၀၀၀)ကျော်ရှိတဲ့ လူတွေအတွက် (သက်သတ်လွတ်စားတဲ့လူတွေ အပထား) တစ်နေ့ သန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာသော သတ္တဝါတွေဟာ သေနေကြရတယ်။ အဲဒီ တော့ တိရစ္ဆာန်ဦးရေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် တိရစ္ဆာန်အမျိုးအစားကလဲ မရေ မတွက်နိုင်အောင်များတယ်။ ပင်လယ်ထဲက ရေ သတ္တဝါပဲကြည့်လိုက်ဦး၊ အများကြီး၊ တိရစ္ဆာန် တွေဆိုတာ မွေးလို့ရှိရင် အများကြီးမွေးတယ်။ တစ်လောက ဂျာနယ်တစ်ခုထဲမှာပါတယ်။ လူက ခုနစ်မွှာပူးမွေးတာရှိတယ်၊ ဒါ အများဆုံးပဲဖြစ်မယ်။ ခွေးတွေဆိုရင် မကဘူး

ဒီထက်ပိုတယ်။ ငါးတွေကို ကြည့်မယ်ဆိုရင် ငါးတစ်ကောင်မှာရှိတဲ့ ငါးဥ ပေါင်းက မြောက်မြားစွာရှိတယ်။

အဲဒီ တော့ ဒါတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကြည့်မယ် ဆိုရင် "မနုဿတ္တ ဘာဝေါ ဒုလ္လဘော" ဆိုတာ မဟုတ်ပေဘူးလား။ ဟုတ်တယ်နော်။ တစ်ထောင် မှာ တစ်ယောက်၊ တစ်သောင်းမှာ တစ်ယောက် လူဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဒီလောက်ခဲယဉ်းတဲ့ လူ့ဘုံ လူ့ဘဝကြီးကို ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုပြီး လာချင်လို့ တောင် မလာရဘူးဆိုရင် မကောင်းပါဘူးနော်။ အေး၊ မလာရဘူးဆိုပြီး တားနေကြတယ်။ အဲဒီ လို အတားခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း အတိတ်ဘဝက ပါဏာတိပါတကံလုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ ယူဆနိုင် တယ်။ ဟုတ်ကဲ့လား?

တစ်ချို့နိုင်ငံတွေမှာ ဆိုလိုရှိရင် တရားဝင် ဥပဒေတွေနဲ့ Abortion လုပ်ခွင့်ပြုတယ်။ Abortion လုပ်တယ်ဆိုတာ အေး .. လူ့လောက လူဦးရေတွေ များတယ်ဆိုပြီး တားဆီးနေကြတာ။ အဲဒီ လုပ်ရပ်ကတော့ မှားယွင်းတယ်ပေါ့။

ကဲ ဘုန်းကြီးတို့တစ်တွေကတော့ ကံကောင်းလို့ လူ့ဘဝ ရလာကြပြီ၊ လူ့ဘဝ ရောက်ဖို့ဆိုတာ အလွန်မတန်မှ ခဲယဉ်းတယ်။ သီဟိုဠ်ကျွန်းက ဒေါက်တာဝါလ်ပေါလရာဟုလာ ဆိုတဲ့ ဆရာတော်ကြီးရေးတဲ့ What the Buddha Taught ဆိုတဲ့ စာအုပ်ရှိတယ်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ ဒေသနာ လို့ မြန်မာလိုပြန်ထားတာရှိတယ်။ အဲဒီ မှာ လူ့ဘဝ ဆိုတာ အင်မတန်ရခဲတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်။ မိခင် ဝမ်းထဲက သန်းပေါင်းများစွာသော သုတ်ပိုးတွေ ထဲက တစ်ခုနှစ်ခုသာ လူဖြစ်တယ်လို့ ရေးထား တယ်။ မြန်မာမှာလည်း ပြောကြတယ်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် က အပ်တစ်စင်း၊ လူ့ပြည်က အပ်တစ်စင်း ချလိုက် ရင် အဲဒီ အပ်ဖျားချင်း ထိကောင်းထိလိမ့်မယ်။ လူ့ဘဝရောက်ဖို့ အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းတယ်။ ခဲယဉ်း တယ်ဆိုတာ ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့တောင် ဆိုလို တာနော်။ မြတ်စွာဘုရားက လူ့ဘဝ ရခဲတယ် ဆိုတာကို ဘာနဲ့ ဥပမာပေးထားတုန်းဆိုတော့ လိပ်ကန်းကြီးတစ်ကောင်နဲ့ ဥပမာပေးထားတယ်။ လိပ်ကန်းကြီး တစ်ကောင်က ပင်လယ်ထဲမှာ ကျက်စားတယ်။ အနှစ်တစ်ရာကြာမှ

ပင်လယ်ရေ မျက်နှာပြင်ပေါ် ခေါင်းလေးပြူကြည့်ပြီး အသက် ရှူတယ်။

အနှစ်တစ်ရာလုံးလုံး ပင်လယ်ရေမျက်နှာပေါ် မှာ တက်မလာဘူးတဲ့။ ပင်လယ်ရေနက်ပိုင်းထဲမှာပဲ လှည့်လည်ကျက်စားပြီးနေတဲ့ လိပ်ကြီး။ အဲဒီ ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ထမ်းပိုးတုံးကြီး တစ်ခုက အပေါက်ကလေး တစ်ခုပဲပါတယ်။ ပင်လယ် ဆိုတာက အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေတာ၊ ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ မတ္တရာကလူတွေ ပင်လယ်မြင်ဖူးချင်မှ မြင်ဖူးမှာနော်။ ဟို .. ရန်ကုန်တို့၊ အောက်ပိုင်းက လူတွေကတော့ ပင်လယ်မြင်ဖူးကြတယ်၊ ပင်လယ် ဆိုတာ ငြိမ်သက်နေတဲ့နေရာမဟုတ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနေတာ၊ လှိုင်းက အမြဲတမ်း တိုက်ပြီးနေတဲ့ နေရာ။ အဲဒီ ထမ်းပိုးတုံးကြီးတစ်တုံး ပင်လယ်ထဲမှာ မျောပြီး မျောချင်ရာ မျောနေတယ်။

လိပ်ကန်းကြီးကလဲ သွားချင်ရာသွား၊ အနှစ် တစ်ရာ ကြာတဲ့အခါ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပေါ် တက်ပြီး ခေါင်းကလေးပြူလိုက်တယ်။ အဲဒီ ပြူလိုက် တဲ့ ခေါင်းလေးနဲ့ ခုနက မျောချင်ရာမျောနေတဲ့ ထမ်းပိုးတုံးကြီးရဲ့ အပေါက်နဲ့ သွားစွပ်မိတယ်ဆိုတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သေးတယ်တဲ့။ အပါယ်လေးဘုံ ရောက်သွားတဲ့ သတ္တဝါတစ်ယောက် လူ့ပြည် ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ ကိုယ့်မျက်စိအောက်မှာရှိတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေပဲ ကြည့်။ လူတွေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကြောင် ကလေးတွေ၊ ခွေးကလေးတွေကြည့်ပေါ့၊ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ သူတို့ ဘာတွေ လုပ်နေကြသလဲကြည့်နော်။ အစာဝရင် အိပ်မယ်၊ အစာမဝရင် အစာရှာမယ်။ အစာရှာရင်း တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် အနိုင်ကျင့် မယ်၊ ကိုက်မယ်၊ ရန်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပဲမို့လား။ ပုတီး စိပ်တဲ့အချိန် ရှိရဲ့လား။ ဘုရားရှိခိုးတဲ့အချိန် ရှိရဲ့ လား၊ မရှိဘူး။ ကိုယ့်ရှိတဲ့ အစာလေးတောင် တစ်ကောင်နဲ့တစ်ကောင် မျှစားချင်တာ မဟုတ် ဘူး။ ကြောင်ကလေးတွေဆို အစာလေးတစ်ခု၊ ကြွက်ကလေးတစ်ကောင် ပါးစပ်ထဲ ရောက်လာပြီ ဆိုရင် မာန်ဖီနေတာ၊ ဘယ်သူမှမလာနဲ့၊ လာရင် ကိုက်မှာပဲ။

ဟုတ်ကဲ့လား။ အဲဒီ တော့ သူတို့ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားလေးတွေ ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် အစာပေါ်မှာ မက်မောနေတာက "လောဘ"၊ ရထားတဲ့အစာကို သူများနဲ့ ရှယ်ယာ မလုပ်နိုင်ဘဲ မာန်ဖီနေတာက "မစ္ဆရိယ"၊ မာန်ဖီ ပြီးတော့ ဟိန်းနေတာက "ဒေါသ"၊ ဟုတ်ကဲ့လား?။ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာ "မောဟ" တဲ့၊ ကဲ-စဉ်းစား ကြည့်။ လောဘရယ်၊ ဒေါသရယ်၊ မောဟရယ် ဒါတွေပဲ လွမ်းနေတာပဲ။ သူတို့မှာ ကုသိုလ်ပြုလိုတဲ့ စိတ်ဆိုတာမျိုး အလွန်ရှားတယ်နော်။

ကိုယ်မြင်ရတဲ့ တိရစ္ဆာန်၊ လူတွေနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး ခွေးလေးတွေ၊ ကြောင်လေးတွေအကြောင်း အနီး စပ်ဆုံး ပြောရတာ ။ လူနဲ့အလွန်ဝေးတဲ့ တိရစ္ဆာန် တွေဟာလည်း အချင်းချင်း သတ်စားကြတယ်၊ အားမရှိတဲ့အကောင်ကို အားရှိတဲ့အကောင်တွေက စားကြတယ်။ ဗဟုသုတအနေနဲ့ အာဖရိက တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေအကြောင်း ရိုက်ကူးထားတဲ့ Discovery Channel ကို ကြည့်ကြည့်၊ အလွန် သံဝေဂရစရာ ကောင်းတယ်နော်။

မြတ်စွာဘုရားက တိရစ္ဆာန်တွေဘဝကို စကား လုံးလေး နှစ်လုံးနဲ့ ဟောထားတာ၊ အညမညခါဒိကာ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် သတ်စားတဲ့ဘဝ၊ ဒုဗ္ဗလခါဒိကာ အားနည်းတဲ့အကောင်ကို အားကြီး တဲ့ အကောင်က သတ်စားတဲ့ ဘဝတဲ့။ တကယ် ဟုတ်တာပဲ။

အဲဒီ လို သတ္တဝါတွေဟာ တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် သတ်စားတယ်၊ အားရှိတဲ့အကောင်က အားနည်းတဲ့အကောင်ကို အနိုင်ကျင့်ပြီးတော့ သတ်စားတယ်။ ကြည့် ... သမင်လေးတွေ၊ ကျွဲလေးတွေ ကျားပါးစပ်၊ ခြင်္သေ့ပါးစပ်မှာ အသက် ပျောက်သွားကြတယ်။ ဒီကနေ့ ညနေတင်ပဲ စစ်ကိုင်းကနေ မတ္တရာလာတဲ့အခါ လမ်းမှာ ဆိတ် နှစ်ကောင်ကို ကြိုးနဲ့တုတ်ပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ် တင်သွားတာ မြင်ခဲ့ရတယ်။ ကြက်တွေ ဆိုတာတော့ ပြောမနေနဲ့တော့။ ခဏခဏတွေ့ရတယ်။ ကြက် တွေကို ဇောက်ထိုးကြိုးနဲ့ချည်ပြီး မော်တော် ဆိုင်ကယ်ပေါ် တင်စီးသွားတာ တွေ့ရတယ်။ ကဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝရဲ့ ဒုက္ခဟာ

အင်မတန်ကြီးမားတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဘဝမှာ ရောက်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ အဲဒီ လို ညှင်းပန်းခံနေရတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲပြီး သောကတွေ၊ ဒေါသတွေ ဖြစ်နေ ကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်။ သေရင် ဒီစိတ်နဲ့ သေရမှာဆိုတော့ လူ့ဘဝ ပြန်လာလို့ရပါ့မလား၊ မရဘူး။

အေး.. ယေဘူယျစကားနဲ့ပြောမယ်ဆိုရင် လောဘနဲ့သေရင် ပြိတ္တာ၊ ဒါ လူတွေကိုပြောတာ၊ လောဘလွှမ်းနေတဲ့အချိန်သေရင် ပြိတ္တာ ဖြစ်တယ် တဲ့။ ဒေါသလွှမ်းမိုးနေတဲ့အချိန် သေရင် ငရဲ ကျတယ်တဲ့၊ မောဟတွေ လွှမ်းမိုးနေတဲ့အချိန် သေရင် တိရစ္ဆာန် ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါ ယေဘူယျ စကားကို ပြောတာနော်။ ဒီ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟဆိုတဲ့ ဒီတရားတွေ လွှမ်းမိုးနေတဲ့အချိန်လေး မှာ သေရင် ကောင်းရာသုဂတိတော့ ဘယ်နည်း နဲ့မှ မရောက်နိုင်ဘူး။ စိတ်က ညစ်နေတဲ့အချိန် ကိုနော်။

အေး၊ လူ့ဘဝပဲ ပြန်ကြည့်လိုက်ဦး။ တိရစ္ဆာန် ဘဝတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် လူ့ဘဝက ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ အများကြီး သက်သာ သေးတယ်ပေါ့။ အဲဒီ တော့ လူ့ဘဝသည် "မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော" အလွန်ရခဲတဲ့ ဘဝတစ်ခုဆိုတာ သေချာတယ်။ ကိုယ့်ဘဝလေး ကိုယ် တန်ဖိုးထားတတ်ဖို့လိုတယ်။

အကယ်၍ ကာမဂုဏ် အာရုံတွေပေါ်မှာ ပျော်လိုပါးလိုတဲ့ လောဘနဲ့ အချိန်ကုန်မယ်၊ ဒေါသ နဲ့ အချိန်ကုန်မယ်၊ လုပ်သင့်မလုပ်သင့် ဆိုတာတွေ မသိဘဲနဲ့ မောဟနဲ့ အချိန်ကုန်နေမယ်ဆိုရင် ခုနက တိရစ္ဆာန်ဘဝနဲ့ ဘာမှသိပ်ပြီး ကွာခြားမှာ မဟုတ် တော့ဘူးနော်။ ဒါကြောင့်မို့ လူ့ဘဝ ရလာတဲ့အခါ မှာ လူဖြစ်ကျိုးနပ်ပါစေတဲ့။

လူ့ဘဝ ဘယ်ပုံရလာတုန်းဆိုတာ မြတ်စွာဘုရားက သံယုတ်ပါဠိတော်မှာ ဟောထားတာ ရှိတယ်။

"ကုန္ဒက" လို့ အမည်ရတဲ့ ဘီလူးကြီး တစ်ကောင်က "အတိတ်ဘဝက ဝိညာဉ်လေး ဝင်စားပြီး လူဖြစ်လာတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆ တစ်ရပ်" ကို တင်ပြပြီး မေးခွန်းထုတ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားက ဝိညာဉ်ကောင်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အတိတ်ဘဝက စုတေစိတ်ကျသွားတာနဲ့ တပြိုင်နက် ကံကြောင့် ပဋိသန္ဓေပေါ်လာတာ၊ ပဋိသန္ဓေ စိတ် ပေါ်လာတဲ့အခါ အခြား ရုပ်တွေ၊ နာမ်တွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ အခြေခံရုပ်နဲ့ အခြေခံနာမ်ကို အကြောင်းပြုပြီးတော့ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွား လာတာဖြစ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီ သုတ္တန် မှာဟောတယ်။

"ပထမံ ကလလံ ဟောတိ၊ ကလလာ ဟောတိ အဗ္ဗုဒ္ဓံ" မိခင်ဝမ်းက မွေးဖွားလာတဲ့ လူသားတွေရဲ့ ဘဝအစ ကလလရေကြည် သန္ဓေ တည်တယ်၊ အဲဒီ တော့ ကလလရေကြည်ဆိုတာ ဘာနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာတုန်းလို့ ပြောမယ် ဆိုရင် (Sperm နဲ့ Ovum) လို့ခေါ်တဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ သုက်သွေးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာဖြစ်တယ်။

မျိုးစေ့လေး တစ်စေ့ဆိုရင် မြေနဲ့ ရေနဲ့ ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ အပေါ်မှာ ပေါက်လို့ရတယ်။ အေး .. ဘဝသံသရာမှာ ကျင်လည်နေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ လူဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင် အဲဒီ Sperm ဆိုတာရယ် Ovum ဆိုတာရယ် နှစ်ခုပေါင်းကိုမှီပြီး ခုခေတ် သိပ္ပံကတော့ Sperm ကို သက်ရှိသတ္တဝါ တွေ ပုံစံမျိုးနဲ့ သုက်ပိုးလို့ ပြောတယ်ပေါ့။

သုက်ပိုးတွေဟာ ပြေးပြီး သားအိမ်ထဲ ဝင်ကြ တယ်တဲ့။ သန်းပေါင်းများစွာမှာ တစ်ကောင် နှစ်ကောင်ပဲ အသက်ရှင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့ကတော့ Sperm ကို "သုက်ပိုး"လို့ ပြောတယ် ပေါ့။ ဖခင်ရဲ့ သုက်ပိုးကလေးတွေဟာ သန္ဓေ တည်ရမဲ့အချိန်ကို သူတို့ အလှအယက် သားအိမ် ထဲ ပြေးဝင်ကြတယ်။ အဲဒီ တော့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ ဒေသနာတော်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ မိဘရဲ့ Sperm နဲ့ Ovum ၂ ခု တွဲသွားတာလေးက မြေနဲ့ ရေ သဘောဖြစ်တယ်။ အဲဒီ

အပေါ်မှာ အတိတ် ဘဝက စုတေစိတ်ကျလို့ ကံပြစ်ချတဲ့ ဂန္ဓဗ္ဗ လို့ ခေါ်တဲ့ သန္ဓေလောင်းက စွဲတည်လာတယ်။

သန္ဓေယူတော့မယ့် ဂန္ဓဗ္ဗ ဆိုတာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် လဲဆိုရင် ဟိုဘဝက စုတိစိတ်ကျတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ။ တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ သန်းပေါင်းများစွာသော သတ္တဝါတွေ သေနေတာ။ အဲဒီ တော့ ဘာနဲ့ ဥပမာ တူတုန်းဆိုရင် ကောင်းကင်က မိုးပေါက်တွေ ကျနေသလိုပဲ သေနေတဲ့ သတ္တဝါတွေက အများကြီး။ သေလိုက်တာနဲ့ ဘဝသစ်မှာ ဝိညာဉ်စိတ်လေး ပေါ်တယ်။ ဒါ မြန်လှချည်လားလို့ မအောက်မေ့နဲ့။ ရန်ကုန်ကနေ Television လွှင့်တာ မတ္တရာကနေ ဖမ်းရင် ချက်ချင်းရတယ်မို့လား။

အေး .. အဲဒီ ပုံစံပဲ၊ ဘယ်ဘဝကသေသေ ကံရဲ့စွမ်းအားကြောင့် သန္ဓေစကြမှာပဲ။ အကုန်လုံး ဟာ တစ်ဦးမဟုတ်တစ်ဦး ရောက်လာမှာပဲနော်။

Medical Science က သန်းပေါင်းများစွာသော သုက်ပိုးတွေအထဲက တစ်ကောင်ပဲ အောင် တယ်၊ ကျန်တဲ့အကောင်တွေ သေသွားတယ် ဆိုတာကိုကြည့်ပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ဘုန်းကြီးတို့ကို လျှောက်ဖူးတယ်။ "လူ့ဘဝ ရခဲတယ် ဆိုတာ သူလက်ခံပါတယ်တဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့တုန်း ဆိုရင် သူတို့ ဆေးပညာ အယူအဆအရ အဲဒီ သုတ်ပိုးလေးတွေ အများကြီးထဲက တစ်ကောင်ပဲ လူဖြစ်လာတယ်။ ကျန်တာတွေ အကုန်သေသွား တယ်။ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝရခဲတယ်ဆိုတာ လက်ခံ ပါတယ်" တဲ့။

သို့သော် အဲဒီ "ကလလ" ဆိုတဲ့အထဲမှာ သတ္တဝါတွေ အများကြီး စုပြုံရောက်တယ်လို့ ဒီလို တော့ စာထဲမှာ မပါဘူးပေါ့နော်။ သို့သော် သန္ဓေခန့်င်တဲ့ အနေအထားမျိုးလေးတွေတော့ ရှိနိုင်တယ်။

ကြည့်လေ၊ မိုးပေါက်ကလေးတွေက ကျလာတာ သူကျချင်တဲ့နေရာမှာ ကျတာ၊ တစ်ချို့ မိုးပေါက်လေးတွေက သွပ်ပေါ်ကျတယ်။ တစ်ချို့ မိုးပေါက်လေးတွေက သက်ကယ်ပေါ်ကျတာ၊ တစ်ချို့မိုးပေါက်က

သစ်ပင်ပေါ်ကျတာ၊ တစ်ချို့ မိုးပေါက်က မြေကြီးပေါ်ကျတယ်။ ဟုတ်လား။ သန်းပေါင်းများစွာသော မိုးပေါက်ကလေးတွေ ဒီလို ကျသလိုပဲ သေတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလဲ သန်းပေါင်း များစွာရှိတယ်။

သတ္တဝါတွေရဲ့ ကံရဲ့စွမ်းအားကြောင့် ကျချင်တဲ့ နေရာကျတော့ အဲဒီလိုကျလာတဲ့အခါမှာ သန္ဓေ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ပထမရက်တစ်ပတ်မှာ ကလလဆိုတဲ့ ရေကြည်၊ ဒုတိယ ရက်တစ်ပတ် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အမြှုပ် ကလေး ဖြစ်လာတယ်။ တတိယ ရက်တစ်ပတ် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ငြုပ်သီးကို ထောင်းပြီး အရည်ဖျော်၊ အဲဒီ အရည်ကို နေပူလှန်းလိုက်တဲ့ အခါ ငရုတ်ကြည်ဖတ်ကလေး ဖြစ်လာသလိုပဲ အနှစ်ကလေး၊ အခဲလေး ဖြစ်လာတာမျိုးဖြစ်တယ်။

အဲဒါကို မြတ်စွာဘုရားက ပထမံ ကလလံ ဟောတိ ပထမမှာ ကလလတဲ့။ ကလလာ ဟောတိ အဗ္ဗုဒံ ကလလ ကနေပြီးတော့ အဗ္ဗုဒ အမြှုပ် အဖြစ် ပြောင်းလာတယ်။ အမြှုပ်ကနေပြီးတော့ ပေသိ သားတစ်အဖြစ် ပြောင်းလာတယ်။ "ပေသိ နိဗ္ဗတ္တတိ ဃနော သားသစ်မှ အတုံးအခဲလေး ဖြစ်လာတယ်။ လူ့ဘဝဟာ ဒီလိုစခဲ့တာ၊ အင်မတန် မှ ရခဲ့တဲ့ လူ့ဘဝတစ်ခုဟာ အောင်အောင်မြင်မြင် မိဘဝမ်းကနေ ထွက်ဖို့ဆိုတာ တော်တော်ခဲယဉ်း တယ်နော်။

အဲဒီ လို "ဃန" လို့ဆိုတဲ့ အတုံးအခဲလေး ဖြစ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒါ ရက်သတ္တလေးပတ် ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီ "ဃန" ကနေ ဘာဖြစ်လာတုန်း ဆိုရင် အဖုငါးခု ထွက်လာတယ်။ အဲဒါကို ဃနာ ပသာခါ ဇာယန္တိ လို့ ဟောတယ်။ တစ်ဖုက ခေါင်း ပေါက်မယ့်နေရာ၊ နှစ်ဖုက လက်နှစ်ဖက်၊ ကျန်တဲ့ နှစ်ဖုက ခြေထောက်နှစ်ဖက်ပေါ့။ အားလုံး အဖုငါးခု အရင်ထွက်လာတယ်တဲ့။ အဲဒီနောက်မှာ လူသား ဟာ တဖြေးဖြေး ကြီးလာတယ်။

ကလလ ဆိုတဲ့ အခိုက်အတန့်မှာ ဘာတွေ ရှိသလဲလို့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဆိုပါစို့ အသိဉာဏ် ထက်မြက်တဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ သန္ဓေစိတ် (အကောင်းဆုံး

သန္ဓေစိတ်)ကို ပြောရမယ်ဆိုရင် ကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးဖြစ်တဲ့ ပထမ မဟာဝိပါက်စိတ်။
(ဒါ အဘိဓမ္မာ သင်ဖူးတဲ့လူတော့ အဲဒီ လို့ ပြောရင် နားလည်တယ်)
"သောမနဿသဟဂုတ် ဉာဏသမ္ပယုတ်အသင်္ခါရိက ပထမ မဟာဝိပါက် စိတ်"
ဆိုလိုတာက အဲဒီ သန္ဓေစိတ်ကလေးဟာ ပျော်ရွှင်မှုဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကလေး
ပါတယ်။ အသိဉာဏ်ဆိုတဲ့ အခြေခံလေး ပါတယ်။ ထက်မြက်မှုဆိုတဲ့
အနေအထားလေးပါတယ်။ အဲဒီ စွမ်းရည်သုံးမျိုးပါတဲ့ စိတ်ကလေးက
စတင်ပြီးတော့ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှာ ဘယ်လို ဟောတုန်းဆိုတော့
"သင်္ခါရ ပစ္စယာ ဝိညာဏံ" လို့ဟောတယ်။

အတိတ်ဘဝက ကုသိုလ်ကံရဲ့စွမ်းအားကြောင့် မိခင်ရဲ့ဝမ်းထဲမှာ
စွမ်းရည်သုံးခုပါတဲ့ စိတ်ကလေး ပေါ်လာတယ်တဲ့။ ဝမ်းသာတဲ့ အနေအထား
ရှိတယ်။ ဝမ်းသာတဲ့ ခံစားချက်လေးပါမယ်၊ အသိဉာဏ်ပါမယ်၊
ထက်မြက်မှုလေးပါမယ်၊ အဲဒီ သုံးခုပါတဲ့ ပဋိသန္ဓေစိတ်လေး ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီ
ပဋိသန္ဓေစိတ်ကလေး ဖြစ်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပဋိသန္ဓေစိတ်နဲ့ တွဲဖက်ပြီးတော့
ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ စိတ်ကိုမှီဖြစ်တဲ့ စေတသိက်တရားတွေ ပါလာ တယ်တဲ့။ ဒါက
နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ။

နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒီ သန္ဓေစိတ်လေးနဲ့
ပြိုင်ပြီးတော့ ကလလ ရေကြည်လို့ခေါ်တဲ့ ဒီအပေါင်းအစုလေးမှာ ကာယ ပသာဒ
လို့ခေါ်တဲ့ ရုပ်မျိုးစေ့ပါလာတယ်။ ဟဒယ ဝတ္ထု လို့ဆိုတဲ့ အဓိကလူရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ ဟဒယရုပ်ဖြစ်ပေါ်ဖို့ရာ အနေအထားတစ်ခု ပါလာတယ်။
နောက်ပြီးတော့ ယောကျ်ား၊ မိန်းမ ဖြစ်ဖို့ရာ အတွက် ရုပ်မျိုးစေ့လေး ပါလာတယ်။
အားလုံး ပေါင်းလိုက်တဲ့အခါ ရုပ်သုံးမျိုး၊ ကလာပ်အားဖြင့် ကလာပ်သုံးစည်း၊ အဲဒီ
ကလာပ် သုံးစည်းကို ဘယ်သူက ထုတ်လုပ်တာလဲဆိုတော့ အတိတ်ကံက
ထုတ်လုပ်တာ။ အဲဒီ ရုပ်သုံးမျိုးဟာ တစ်ခုထဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်တစ်ခု တစ်ခုမှာ
ဆယ်ခု ဆယ်ခုစီရှိတယ်၊ ရုပ်ပေါင်းသုံးဆယ် ရှိတယ်ပေါ့။

အဲဒီ ပဋိသန္ဓေစိတ်ကလေးနဲ့ ရုပ်ပေါင်း သုံးဆယ်ဟာ လူရဲ့ဘဝလေးကို စတင်ပြီး ဖွဲ့စည်း လိုက်တဲ့ အနေအထားတစ်ခု၊ ဘာနဲ့ အလား သဏ္ဌာန် တူတုန်းဆိုရင် မျိုးစေ့လေးတစ်ခုနဲ့ တူတယ်။

သရက်စေ့လေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပဲစေ့လေးပဲဖြစ်ဖြစ် ခွဲကြည့်လိုက်၊ ဘာမှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ အစေ့ပဲ တွေ့မှာပဲ။ သို့သော် အဲဒီ ထဲမှာ သတ္တိလေးတွေ ရှိတယ်။ အမြစ်ထွက်နိုင်တယ်၊ အညှောင့် ထွက်နိုင် တယ်။ မြေ၊ ရေ အကူအညီရတာ နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အမြစ်ကလေး ဆင်းလာလိမ့်မယ်။ အညှောင် ကလေး တက်လာလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား။

အေး .. အဲဒါမျိုးပဲ၊ ကလလရေကြည်ထဲမှာ ပဋိသန္ဓေဆိုတဲ့ ဝိညာဉ်စိတ်ကလေး ရောက်လာ တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခုနက သူ့ရဲ့ အခြေခံဖြစ်တဲ့ ရုပ်သုံးဆယ် ပါလာတယ်။ မျိုးစေ့ထဲမှာ သတ္တိလေး တွေရှိသလို လူ့ဘဝ မျိုးစေ့ထဲမှာလည်း အဲဒါတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်တဲ့။ ကလလ ရေကြည်ဆိုတာ မိခင်ဝမ်းထဲမှာ မိဘရဲ့သုတ်သွေးပေါ် အမှီပြုပြီး တော့ တည်လာတာ၊ အဲဒီ ကလလရေကြည်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ကြီးထွားလာတယ်။

*